

DESEMPERESIR-SE

Recordo en primer pla el rostre desconegut del Lluís després que una ganyota se n'ha apoderat. Ulls esbatanats celles circumflexes braços enlaire llengua botida bocatort. Recordo també la mirada preocupada del doctor Casanovas. El que acabem de presenciar l'ha fet empal·lidir en un temps rècord fins a deixar-lo gairebé exsangüe. I rere aquests dos parells d'ulls esbatanats recordo encara, a través de la finestra de la consulta, l'inconfusible rètol del pub Lotus, al capdamunt del carrer de la Jota, un espai penombrós i encatifat en el qual molts joves del barri vam lliurar les primeres escaramusses sexuals.

Virrei Amat, Barcelona, 30 d'abril de 2000

Desempersir-se és la paraula. La vaig trobar ahir al diccionari mentre feia els mots encreuats de la setmana. La buscava perquè no sabia com anomenar els estiraments que li vèiem fer al Lluís i no volia haver d'imitar-los davant del pediatre. De tota manera, no m'ha servit de res, perquè tot just després de pronunciar-la em trobo que estiro els braços i torço el coll tal com fa sovint ell aquests últims dies. El doctor em mira i somriu. El nen obre uns ulls com plats, sa mare riu i jo abaixo els braços mig avergonyit.

—Desempersir-se —repeteixo, sense atrevir-me a con-

jugar aquest infinitiu extravagant que ahir vaig col·locar en una graella—. Obre la boca i es desempereseix.

Silenci. Sa germana estossega.

—Com si s'acabés de llevar —aclareixo.

Sempre he confiat en el llenguatge. Massa i tot, potser. Tots quatre continuen mirant-me, però ningú no bada boca.

—Després de fer la migdiada —afegeixo de manera innecessària, incomodat pel seu silenci.

Per la finestra de la consulta veig l'entrada del pub Lotus. És l'única cosa que no deu haver canviat d'aquella plaça Virrei Amat de la meva infantesa, als setanta. Un pub que tant la Mercè com jo, per separat, vam usar d'adolescents per descobrir alguns dels misteris de l'edat adulta. Com tants altres joves del barri.

A la consulta del doctor Casanovas passa una bona estona, o així m'ho sembla, fins que tots decideixen trencar el silenci que han inaugurat just abans de sentir-me pronunciar el desemperesir-se. Però el retorn al renou és efímer. Ben aviat s'obre un nou parèntesi d'abast incalculable. Un parèntesi que mai més no tancarem.

Perquè l'al·ludit, potser tip de sentir-me garrar, decideix desemperesir-se en directe davant del pediatre per demostrar-li de què parlem exactament. De sobte, una força interior que bé podria semblar diabòlica el posa en tensió.

Ajagut encara a la llitera, en Lluís Serra Pablo fa el gest que el definirà. Estira els braços, primer l'un i després l'altre, torça el coll cap a la banda esquerra, tiba les galtes, bocatort, la llengua botida, alça la barbeta tot fixant la mirada en un cel inexistent, comença a fer ballar els ulls, emet un xisclet agut i, finalment, estira les cames com un futbolista amant de les rematades a la xilena. És un procés d'intensitat variable que l'acompanyarà la resta dels seus dies, diverses vegades al dia, dia rere dia. Unes gesticulacions rituals

que, tanmateix, mai no es repetiran exactament de la mateixa manera, fins al punt que cada vegada el seu rostre semblarà dibuixar una personalitat diferent. Efímera. Aliena. Provisional. Malalta. La resta del seu temps serà placidesa. Contemplació. Goig. Joia.

Després d'aquesta demostració del Lluís no tinc ni temps ni esma per dir res. La pallidesa creixent que detecto al rostre del doctor Casanovas em deixa aclaparat, sense paraules. El meu infinitiu desemperesidor em sembla ara una frivolitat. Les paraules del pediatre, greus i mesurades, ho canvien tot. Epilèpsia en comptes de peresa. Això sí que és capital. Una crisi epilèptica en un nadó de cinc setmanes presagia un canvi que va més enllà de les paraules. Més enllà de la dicció i de la ficció.

Ens espantem en veure l'espant a la cara del metge. L'ordre de l'amic Josep Maria és taxativa. Cap a urgències. Tant se val que sigui divendres a la tarda i que vinguin tres dies de festa. Cap a urgències. Dilluns és l'u de maig, el meu trenta-setè aniversari, però ara mateix encara ni m'imagino que el celebrarem a la Vall d'Hebron, en una habitació col·lectiva de l'hospital infantil.

És un d'aquells moments greus, pesants. La força de la gravetat tot ho dificulta. Arraulits en una porteria del carrer de Felip II ens plantegem com organitzar-nos. Mentre parlo pel mòbil amb el meu cunyat per deixar la Carla amb els seus cosins, veig la placa del carrer de la Jota. És el carrer del pub Lotus, però també és el carrer on vivien els de casa quan vaig néixer.